

Zatáhlo se

Nebud' ji. Nech ji spát,
naber jen polibek a vyjdi ven,
na světlo, jež baví se iluzí zvanou den,

však cítí se na víc: Na šelmu s osvícenou tlamou,
v níž houpe se kořist, na muže s bolestmi žaludku,
který řihá zkyslé *pranic* – padlou chemii padlých andělů,
jíž napouštěl kůže svých lásek, a když se bránily,
kápl na opasek –

Nevím, s tím nesmělým sluncem března.
Možná to bude chtít ještě silnější zvíře,
než jaké hostíš ve své hlavě, takové, jehož nadlidský řev
smete mé bojácné jinotaje a ponechá nahotu. Ryzí.

Ke spatření dá: Intimní partie ženských očí,
růž a bělmo vidoucích ňader a klín,
klín jak rozbřesk ráje.

Nebud' ji. Nech ji spát,
naber jen polibek a vyjdi ven,
ven na světlo, které se kvapem uklízí.

Zvol si zbraň.